

i Erfjendelse heraf, at Regjeringen allerede for 10 Aar siden indsatte i den da afsluttede Kontrakt § 10 en Bestemmelse om, at Forpagteren skulde have Halvdelen af den forøgede Indtægt, som ved hans omhyggelige Behandling af Fiskeriet eller ved hans heldige Foranstaltninger til dets Fremme kunde indvindes for den næste Forpagtningssperiode. Denne Bestemmelse har vist sig at være saa kloog og saa velberegnet, at jeg ikke kan Andet end forbaues over, at den høitærede Finantsminister nu har valgt en aldeles modsat Fremgangsmaade. Naar den høitærede Ministers egne Uttringer om, hvor let det er at ødelegge Østersfiskeriet, sammenholdes med den Maade, hvorpaa han nu har forforpagtet det til et fremmed Aktieselskab, der ikke ved nogen Interesse er knyttet til Fiskeriets Fremtid udover den korte Tid af 5 Aar, som denne Forpagtning omfatter — ja, endogsaa i Kontrakten stiller i Udsigt, at Selskabet kan faae Afgiften nedsat eller eftergivet, hvis Fiskeriet bliver ødelagt uden dets Skyld, hvorfor der aldrig kan føres noget paalideligt Bevis — saa kan jeg ikke Andet end finde, at Statskassens Interesse er lige saa daarlig tjent med den indgaaede Forpagtningsskontrakt som den lokale Befolkning, hvis fremtidige Erhverv er knyttet til Forforskættelsen af Fiskeriet ad den Vej, som Regjeringen selv for 10 Aar siden har anvist. Jeg har allerede under Sagens 1ste Behandling tilladt mig at paapege, i hvor høi Grad Befolkningens Interesser tilraadede, at Fiskeriet blev overdraget i et lokalt Selskabs Hænder, idet jeg viste, hvorledes Østersfiskeriet i Limfjorden i en ganske anden Grad blev en fast Erhvervskilde for den omboende Befolkning, naar Driften var overdraget til et saadant Selskab, der levede og virkede blandt denne Befolkning, og hvis Interesse haade i Nutid og i Fremtid i saa mange Retninger var knyttet til samme, end Tilfældet vilde blive, naar Driften blev lagt i Hænderne paa et fremmed Selskab, der ikke havde anden Interesse i Fiskeriet end som en Pengepekulation, hvorfra det maatte se at udbringe den størst mulige Nettoindtægt. Sandheden af denne Betragtning forekommer mig at være saa indlysende, at den ikke kan omstødes ved en blot Benægtelse af den høit-

ærede Minister, saa meget mindre som den høitærede Minister selv har fremhævet, hvilken Forskjælfelse der greb Befolkningen der oppe ved den blotte Tanke om, at Fiskeriet kunde blive overdraget et fremmed Selskab. Det kjøbenhavnske Fiskeriselskab er nu lige over for den omboende Befolkningss Interesser ikke i nogen som helst Henseende stillet anderledes end ethvert som helst andet fremmed Selskab, og jeg maa derfor fremdeles paastaa, at man ved Forforpagtningen af Fiskeriet denne Gang ikke har væretaget den lokale Befolkningss Interesser saaledes, som man var berettiget til at vente. Smidfertig er nu en Gang den 5aarige Forpagtningsskontrakt afsluttet og maa foreløbig staa ved Magt; men jeg har alligevel anset det for min Pligt at bringe denne Sag under Dmtale for i det Mindste at konstatere, at det ikke er nogen heldig Fremgangsmaade, der er brugt, for at Opmærksomheden for Fremtiden kan være henvendt paa de af mig paatalte Misgreb, og dette senere komme den lokale Befolkning deroppe til Gode. Men dernæst har jeg ogsaa paatalt disse Misgreb for at virke til, at man for Diebliffet i det Mindste opfylder de Forpligtelser mod det lokale Selskab, der ikke ere blevne hævede ved den med det kjøbenhavnske Fiskeriselskab afsluttede Kontrakt, men som man netop har saa megen større Opfordring til med Beredvillighed at opfylde. Jeg maa bede det høie Thing om at værdige denne Sag nogen Opmærksomhed. Det Retspørgsmaal, som Sagen angaar, synes fra Regjeringens Side at blive behandlet med megen Lunkenhed, for ikke at sige Tilfidsættelse, og jeg tror ikke, at Thinget overfor sin egen høie Opgave kan forsvare ogsaa at stille sig ligeegyldigt overfor det. Staar det fast, hvad den høitærede Minister har indrømmet, og hvad Erhverv selv ved en nok saa flygtig Betragtning af Sagen maa bringes til at erkjende, at nemlig Østersfiskeriets Fremgang eller Tilbagegang er i allerhøieste Grad afhængig af den Maade, hvorpaa Forpagterne benytte deres Ret, saa staar det ogsaa fast, at haade Villighed og Rejsfærdighed tale for, at vi med Beredvillighed yde Forpagterne den Andel af den ved deres Bestræbelser stigende Forpagtningssafgift, som § 10 i